

uzgodnionych w sektorze motoryzacyjnym (zwanego dalej „rozporządzeniem (WE) nr 1400/2002”) niezbędne stały się gruntowne zmiany systemu dystrybucji stosowanego dotychczas przez dostawcę i jego dystrybutorów, który uwzględni założenia rozporządzenia (WE) nr 1475/95 i został w nim objęty zwolnieniem?

2) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pierwsze pytanie:

Czy art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1400/2002 należy interpretować w ten sposób, że ograniczające konkurencję uzgodnienia zawarte w umowie z dystrybutorem sprzedaży pojazdów silnikowych, które zgodnie z tym rozporządzeniem stanowią ograniczenia podstawowe („czarne klauzule”), wyjątkowo nie doprowadziły do wygaśnięcia — w odniesieniu do wszystkich ograniczających konkurencję uzgodnień umowy — zwolnienia z zakazu ustanowionego w art. 81 ust. 1 WE w dniu 30 września 2003 r., tj. w momencie upływu jednorocznego terminu przejściowego przewidzianego w art. 10 rozporządzenia, jeżeli umowa ta została zawarta w czasie obowiązywania rozporządzenia (WE) nr 1475/95, sporządzona zgodnie w wymogami tego rozporządzenia i zwolniona przez to rozporządzenie?

Czy obowiązuje to jednak wtedy, gdy nieważność wszystkich postanowień umowy ograniczających konkurencję wynikająca z prawa wspólnotowego pociąga za sobą nieważność całkowitą umowy z dystrybutorem zgodnie z prawem krajowym?

(¹) Dz.U. L 145, str. 25.

(²) Dz.U. L 203, str. 30.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Consiglio di Stato z dnia 19 kwietnia 2005 r. w sprawie Centro Europa 7 s.r.l. przeciwko Ministero delle Comunicazioni, Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni i Direzione generale Autorizzazioni e Concessioni Ministero delle Comunicazioni

(Sprawa C-380/05)

(2006/C 10/19)

(język postępowania: włoski)

W dniu 18 października 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Consiglio di Stato z dnia 19 kwietnia 2005 r. w sprawie Centro Europa 7 s.r.l. przeciwko Ministero delle Comunicazioni, Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni i Direzione generale Autorizzazioni e Concessioni del Ministero delle Comunicazioni

Consiglio di Stato zwróciła się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1) Czy art. 10 EKPCz, powołanej w art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej, gwarantuje zewnętrzny pluralizm informacyjny w sektorze radiowo-telewizyjnym, zobowiązując Państwa Członkowskie do zapewnienia w tym sektorze rzeczywistego pluralizmu i rzeczywistej konkurencji opartej na systemie antytrustowym, który — uwzględniając postęp technologiczny — zapewnia dostęp do sieci i wielość operatorów oraz uniemożliwia zgodne z prawem funkcjonowanie rynku duopolistycznego?

2) Czy postanowienia Traktatu WE dotyczące swobody świadczenia usług i konkurencji, interpretowane zgodnie z komunikatem Komisji w sprawie wykładni z dnia 29 kwietnia 2000 r. dotyczącym koncesji w prawie wspólnotowym wymagają, by zasady udzielania koncesji zapewniały niedyskryminujące, równe traktowanie, a także przejrzystość, proporcjonalność i poszanowanie praw jednostek, i czy z takimi zawartymi w Traktacie postanowieniami i zasadami sprzeczne są uregulowania zawarte w prawie włoskim w art. 3 ust. 7 ustawy nr 249/1997 i art. 1 dekretu z mocą ustawy z dnia 24 grudnia 2003 r. przekształconego w ustawę nr 112/2004 (lex Gasparri), które zezwalają podmiotom zarządzającym sieciami radiowo-telewizyjnymi „przekraczającymi” ograniczenia antytrustowe na dalsze nieprzerwane prowadzenie działalności, wyłączając z rynku operatorów takich jak skarżąca spółka, którzy mimo posiadanej koncesji wydanej w wyniku przeprowadzenia zgodnej z prawem procedury przetargowej nie mogą prowadzić koncesjonowanej działalności z uwagi na nieprzydzielenie im częstotliwości (z przyczyn dotyczących ich niewystarczającej liczby spowodowanej prowadzeniem działalności przez operatorów tzw. sieci przekraczających, o których mowa wyżej)?

3) Czy począwszy od 25 lipca 2003 r. dyrektywa 2002/20/WE (¹) (dyrektywa o zezwoleniach) jest — zgodnie z jej art. 17 — bezpośrednio skuteczna w krajowym porządku prawnym i wymaga, by Państwo Członkowskie udzielające koncesji na działalność polegającą na rozpowszechnianiu programów telewizyjnych (obejmującej prawo do instalacji sieci, prawo do świadczenia usług łączności elektronicznej, czy prawo do korzystania z częstotliwości) stosowało się do uregulowań wspólnotowych w tej materii i czy wymóg ten oznacza konieczność rzeczywistego przydzielenia częstotliwości niezbędnych do wykonywania takiej działalności?

4) Czy art. 9 dyrektywy 2002/21/WE (²) (dyrektywa ramowa) oraz art. 5 dyrektywy o zezwoleniach, które nakazują stosowanie otwartych, przejrzystych i niedyskryminujących procedur (art. 5) przeprowadzanych według obiektywnych kryteriów (art. 9), stoją na przeszkodzie stosowaniu opartego na ogólnych zezwoleniach systemu przewidzianemu w prawie krajowym (art. 23 ust. 5 ustawy nr 112/2004), który zezwalając na działanie tzw. „sieci przekraczających” niewyłonionych w drodze przetargu narusza wynikające z uregulowań wspólnotowych prawa innych przedsiębiorstw (art. 17 ust. 2 dyrektywy 2002/20/WE z dnia 7 marca 2002 r., tzw. dyrektywy o zezwoleniach), które nie mogą prowadzić działalności, mimo że skutecznie przeszły procedury przetargowe?

- 5) Czy art. 9 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa), art. 5 ust. 2 akapit drugi i art. 7 ust. 3 dyrektywy 2002/20/WE (dyrektywy o zezwoleniach) i art. 4 dyrektywy 2002/77/WE⁽¹⁾ zobowiązują Państwa Członkowskie do położenia kresu — przynajmniej począwszy od 25 lipca 2003 r. (zob. art. 17 dyrektywy o zezwoleniach) — sytuacji, w której mamy do czynienia z faktycznym zajmowaniem częstotliwości (realizacja przedsięwzięć bez koncesji lub zezwoleń wydanych w następstwie porównania kandydatów) w odniesieniu do działalności polegającej na rozpowszechnianiu programów telewizyjnych, takiej jak ta, która ma aktualnie miejsce, nie pozwalając tym samym na rozwijanie takiej działalności, co pozostaje w sprzeczności z zasadami właściwego planowania w zakresie systemu rozpowszechniania programów i sprzeciwia się jakiegokolwiek logice pluralizmu, a także niezgodne jest z koncesjami udzielonymi przez to Państwo Członkowskie w wyniku przeprowadzenia otwartej procedury?
- 6) Czy z przewidzianego w art. 5 ust. 2 dyrektywy 2002/20/WE (dyrektywa o zezwoleniach) oraz w art. 4 dyrektywy 2002/77/WE wyjątku Państwo Członkowskie może skorzystać wyłącznie w celu ochrony pluralizmu informacyjnego i różnorodności kulturowej i językowej, nie zaś z korzyścią dla sieci przekraczających przewidziane prawem krajowym ograniczenia antytrustowe?
- 7) Czy aby skorzystać z zawartego w art. 5 dyrektywy 2002/20/WE wyjątku Państwo Członkowskie obowiązane jest wskazać, jaki jest rzeczywisty cel krajowych przepisów derogacyjnych?
- 8) Czy taki wyjątek może być zastosowany — poza przypadkiem telewizji publicznej (we Włoszech: RAI) — również wobec operatorów prywatnych, którzy nie zostali wyłonieni w drodze przetargu i ze szkodą wobec przedsiębiorstw, którym udzielono zezwoleń w następstwie przeprowadzenia procedury przetargowej?
- 9) Czy system prawny wynikający z prawa wspólnotowego, tj. z traktatów i prawa wtórnego, stworzony by zapewnić niezakłóconą konkurencję (workable competition) również w sektorze radiowo-telewizyjnym, nie powinien być zobowiązać krajowego prawodawcę do unikania sytuacji, w których dochodzi do nakładania się na siebie przedłużonego obowiązywania analogowego systemu przejściowego i rozpoczęcia funkcjonowania tzw. cyfrowego systemu naziemnego, gdyż tylko w wypadku tzw. switch-off przekazów analogowych (i związanego z tym całkowitego przejścia na system cyfrowy) możliwe jest przydzielenie zwolnionych częstotliwości, podczas gdy w przypadku samego rozpoczęcia procesu przejścia do naziemnego systemu cyfrowego istnieje ryzyko pogorszenia sytuacji pod względem dostępności wolnych częstotliwości z uwagi na jednoczesne dokonywanie przekazów analogowych i cyfrowych (simulcast)?
- 10) Czy wreszcie gwarantowana prawem europejskim ochrona pluralizmu źródeł informacji i konkurencji w sektorze radiowo-telewizyjnym jest dostatecznie zapewniona przez krajowe przepisy prawne, takie jak ustawa nr 112/2004, która ustanawia nowe ograniczenie w wysokości 20 % sieci, w powiązaniu z nowym, bardzo szerokim ujęciem sektora, do którego się ono odnosi (tzw. SIC: art. 2 lit. g) oraz art. 15 ust. 1 ustawy nr 112/2004) obejmującym

również działalność nie mającą wpływu na pluralizm źródeł informacji, podczas gdy pojęcie „rynku odniesienia” w prawie antytrustowym konstruowane jest co do zasady z rozróżnieniem poszczególnych rynków, co w sektorze radiowo-telewizyjnym oznacza nawet rozróżnienie między pay-tv (płatną telewizją) a telewizją bezpłatną, która nadaje bezprzewodowo (zob. m. in. sprawy, które toczyły się przed Komisją nr COMP/JV. 37-BSKYB/Kirch Pay TV, rozporządzenie (EWG) nr 4064/89 Merger Procedure 21/03/2000 oraz nr COMP/M.2876-NEWSCORP-TELEPIU, rozporządzenie (EWG) nr 4064/89 Merger Procedure 2/4/2003)?.

⁽¹⁾ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, str. 21

⁽²⁾ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, str. 33

⁽³⁾ Dz.U. L 249 z 17.9.2002, str. 21

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem cour d'appel de Bruxelles z dnia 13 października 2005 r. w sprawie De Landtsheer Emmanuel SA przeciwko Comité Interprofessionnel du Vin de Champagne, w skrócie CIVC, i Veuve Clixquet Ponsardin SA

(Sprawa C-381/05)

(2006/C 10/20)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 19 października 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem cour d'appel de Bruxelles z dnia 13 października 2005 r. w sprawie De Landtsheer Emmanuel SA przeciwko Comité Interprofessionnel du Vin de Champagne, w skrócie CIVC, i Veuve Clixquet Ponsardin SA.

Cour d'appel de Bruxelles zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy definicja reklamy porównawczej obejmuje wypowiedzi reklamowe, w których reklamujący odnosi się wyłącznie do rodzaju towaru, w taki sposób, iż w takim przypadku należałoby przyjąć, że taka wypowiedź odnosi się do ogółu przedsiębiorstw oferujących ten rodzaj towaru i że każde z tych przedsiębiorstw może utrzymywać, iż zostało w nich określone?
- 2) W celu ustalenia, że między reklamującym a przedsiębiorstwem, do którego czyni się odniesienie w rozumieniu art. 2 pkt. 2a dyrektywy, zachodzi stosunek konkurencji:
  - a) czy należy przyjąć, w szczególności na podstawie związku art. 2 pkt. 2a z art. 3a ust. 1 lit. b) dyrektywy, że konkurentem w rozumieniu tego przepisu jest każde przedsiębiorstwo, na którego identyfikację pozwala reklama, niezależnie od oferowanych przez nie towarów lub usług?